

سپندارمذگان

* فرهنگ ایرانی، فرهنگ شادی است و مهر ورزیدن به یکدیگر. شوربختانه از یک سال و اندی پیش به این سوی، در پی پیدا شدن ویروس کرونا، مردم جهان نه تنها نمی توانند به یکدیگر نزدیک شوند که می باید از هم دوری بجویند تا مبادا خدای ناکرده به بیماری کرونا دچار شوند. بماند که باید مایه کوبی کرد (واکسن زد)، باید دلخوشی دیدار فرزندان و نوه ها را به دست فراموشی سپرد و از آن چشم پوشید، باید و باید....

* در سالشمار نیاکان ما یک سال دارای دوازده ماه و هر ماه سی روز و هر روز هم نامی داشته است. - هنوز هم، در سالشماری که از سوی هم میهنان زرتشتی ما چاپ و پخش می شود نام روزها و چَم آنان نوشته می شود. از اینرو می باید ما سپاسمند آنان باشیم که با همه ی سختی ها و دشواری هایی که داشتند، در نگهداری سنت های نیاکانمان کوشیده اند.

* در آن سالشمار پنجمین روز هر ماه سپندارمذ نامیده می شد. چَم سپندارمذ فروتنی و مهر پاک است. این نام به زنان می برآزد و بس. زیرا آنان هستند که فرزند را به درازای نُه ماه در شکم خویش می پروراند و سپس با شیریه ی جانشان او را پرورش می دهند. مادران به فرزندان خویش بی هیچ چشمداشتی اِشگ (عشق) و مهر ارزانی می دارند. - از برای همین هم هست که نیاکان ما برای زنان ارزش بسیار می شناختند و آنان را در بلند جایگاه دلشان جای می دادند. - بانو ماندانا زند کریمی در نسکی به نام انجمن سیری بانوان یا.

THE LADIES' SECRET SOCIETY

در این زمینه به گستردگی جایگاه زن را نشان داده و از آن سخن گفته اند.

- نیاکان ما در ایران کهن برای گرامیداشت زن، روزی داشتند به نام روز زن یا سپندارمذگان. در چنین روزی زنان به سیاه و سفید دست نمی زدند و این مردان بودند که همه ی کارهای خانه را انجام می دادند. این کارها می توانست آشپزی، خرید و یا هر کار دیگری باشد. جدا از این، زنان پیشکشی هایی از سوی همسر خود دریافت می کردند.

* ما از گذشته های دور سخن می گوئیم. از روش و آیین های زندگی مردمان آن روزگاران یاد می کنیم. پس جا دارد که به آن گذشته های دور، ره بسپاریم و سری هم، به دیگر کشورها بزنیم و ببینیم در آنجاها چه می گذشته است. برگ برگ تاریخ کشورهایمانند هند، یونان، رُم و چین، را که پس و پیش کرده و برمی رسیم، در هیچ یک از نوشته ها نمی خوانیم که در آن سرزمین ها زنان از ارزش چندانی برخوردار بوده باشند. در همان هنگامی که در یونان تنها مردان بودند که فرمان می راندند و از آزادی برخوردار می بودند، در همسایگی آنان زنان ایرانی می توانستند همسر خود را آزادانه برگزینند. با این بررسی بر ما روشن می شود که در پناه فرهنگ والای ایرانی بوده که نیاکان ما دریافته بودند که خوشبختی هازمان (یا جامعه) در آزادی و بهروزی زن است. زنان با مردان برابری داشته تا بدانجا که می توانستند بر تخت شاهی بنشینند. شگفتا که به این دریافت خردمندانه نیز دست یافته بودند که میان زن، زمین، زندگی و زیستن پیوندی هست که از زایش برمی آید، و برآیند آن شکیبایی است و فروتنی و مهربانی.

+ یکی از بزرگان هم روزگار (یا معاصر) ما، جواهر لعل نهرو گفته:
« برای بیدار شدن مردم، این زنان هستند که باید بیدار باشند.»

* ناگفته نگذارم که ما، کوله باری از فرهنگ ایران بر دوش داریم که فرهنگی است جشن دوست و غم گریز. جشن هایی که در بسیاری از کوره راه های تاریخی، دست ابزار مبارزه ی ما برای برون رفت از دشواری ها بوده اند.

* بار دیگر سپندارمذگان را بر شما فرخنده باد می گویم.

گردآورنده : ژاله دفتریان
بهمن ماه ۲۵۸۰ ایرانی
برابر با فوریه ۲۰۲۲ ترسایی

